

Kedves testvérek!

Szentlélek Úristennek a segítségét kérjük, akivel együttműködünk, jól akarjuk látni feladatainkat, céljainkat, és ebben akarunk testvéri közösséget alkotni.

Nagyon érdekes a mi életünk sok szempontból is. Megszokjuk a mindennapi életünket, arra fölkészültünk, tanultunk, gyakorlatot szereztünk, megfelelő kompetenciákkal rendelkezünk, akár a munkánkkal, családi életünkkel kapcsolatban, és úgy gondoljuk, hogy ez megy magától, mert van tapasztalatom. De mégis az életfordulókon olyan eseményekben, amikor látjuk, hogy valami megváltozik, valami komoly döntést hozunk, ami összefüggésben van ugyan a mindennapi életnek a munkájával, tapasztalatával, de mégis egy döntési momentumot, pillanatot készít elő, akkor pedig azt érezzük, hogy nem vagyunk elegek ehhez. Ez nem csak kicsiség vagy elégtelen, ami nem jól érint meg bennünket, hanem ezzel együtt megérint a méltóságnak a tapasztalata. Hogy mindaz, akik vagyunk, mindaz, amire vállalkozunk, az egy nagyszerű dolog. Az egy nagyszerű valóság. Az ember létünk ilyen. Éljük a mindennapi hivatásbéli életvitelünket, és közben rádöbbenünk, hogy mindaz, amit teszünk, akik vagyunk az méltó, és az isteni. Ha valami szent, az túlmutat önmagunkon is. És ezért a sorsfordító pillanatok, akár egy tanulmányi időszak megkezdése. Hiszen az egészen biztos, hogy nagyon sok döntés előzte meg. Mérlegelés családdal, munkahellyel, jövőről alkotott képemmel, nem csak negatív az előmenetelemmel kapcsolatban. Nagyon sok döntést kellett meghozni annak érdekében, hogy jelentkezsek, tanulni, fejlődni, növekedni akarok. Ebben a tapasztalatban egyszerre az ember kicsi volta jelenik meg, de megjelenik az is, hogy milyen nagyszerű az életünk. Milyen nagyszerű az, amire az Isten meghívott bennünket.

Ilyen pillanatokban méltóságot nyer az életnek, a világnak a rendje, és méltóságot nyer a tudománynak, a megismerésnek a rendje. Hiszen a megismerés egy titok. Már önmagában az is, hogy van olyan ismeret, ami rajtam kívül áll, vagy amiről nem gondolom, hogy nekem közöm lenne hozzá. Mégis eljutok sok esetben olyan fölismerésig, amikor azt látom, hogy nemcsak hogy ez jó, hogy igaz, hogy szép, hanem az életem számára is fontos. Amikor ez a felismerés megtörténik, de nem tudjuk hogyan. Itt van a Szentléleknek a működése. Az a pont, amikor az előzmények nem igazolják teljes egészében az én döntésemet vagy fölismerésemet, itt van az a pont, amikor fölismerek valamit igaznak, szépnek, szentnek, de úgy is, hogy számomra ez fontossá válik,

ez tudássá nemesedik. Sőt, a megélt tudás elvezet bennünket a bölcsességre. Elvezet bennünket a jó élet szabályainak a követésére. A boldog élet szabályainak a követésére. Amikor a Szentléleknek a segítségét kérjük, akkor pontosan ez erősít bennünket, hogy az a világ, ami körülvesz, amiben benne vagyunk, amit a mi emberi tudásunkkal valamilyen mértékig meg tudunk, meg akarunk ismerni, olyan tudásra vezet, ami eligazít bennünket, az valójában az élet bölcsességére vezet. Hogy jól tudjunk élni.

Hiszen a tudás, ami tapasztalattá nemesedik, az formál bennünket.

A Szentlélek működik bennünk, ami Isten lelke.

Sokszor, amikor a Szentlelket kérjük, akkor emberi korlátaink miatt szinte belekényszerítjük magunkat egy teljesen helytelen magatartásba. Nevezetesen, hogy vagyok én, az én ügyem, van a Szentlélek, aki rajtam kívül van, ami az Ő ügye, és megpróbálom elérni, hogy az én ügyem legyen az övé. De hát ez nem így van. Hanem bennünk van Isten szent lelke. Ő inspirál, Ő bátorít, Ő vezet. Valójában, amikor a Szentlelket kérjük, akkor sokkal inkább azt szeretnénk kifejezni, hogy akarok együttműködni a Szentlélekkel. Kész vagyok az együttműködésre. Ennek számtalan formája van. Tanulni akarok. Időt akarok szánni rá, akarom a rendet követni, akarok a tudás felé nyitottsággal rendelkezni. Tisztelettel akarok mutatni azok felé, akik számomra a tudást föltárják, vagy akik ezt képviselik.

Ez is milyen csodálatos, hogy törekszünk valaminek a megismerésére, valamilyen tudás megszerzésére, és egyszer csak ezt értem. Egyszer csak számomra ez valóság, sőt eligazodok benne. Istennek a szent lelke működik bennünk.

Jó az Isten, jót akar az embernek, és az igazi tudás az, amikor ezt az isteni jószágot, jóakaratot, az emberért való jó küzdelmét fölismerem. A mai evangélium erről beszélt. *Ha szerettek engem, megtartjátok parancsaimat. Mindaz, aki megtartja parancsaimat, szeret engem, és én betöltöm az életemmel.* Ez nem csak azokon a főiskolákon, egyetemeken igaz, amelynek a fenntartója valamely egyház. Hanem ez mindenhol, ahol a tudásért áldozatot akarnak hozni, ahol a tudás, az ismeret igazságként jelenik meg. Milyen jó ezt is tudni. Biztos, hogy egyetlen egy tudományos felfedezés, egyetlen egy remekmű, egy vers, egy szonéta nem születik meg Isten szent lelke nélkül. Ez az, ami formál bennünket, formálja a kultúránkat, késszé tesz minket a közjónak az előmozdítására, de legfőképpen az üdvösség akarására és az

üdvösség munkálására.

Kérjük a Szentlelket, segítsen bennünket mind az egyéni, mind a közösségi motivációnknak a tisztázására, újrafogalmazására, ami sosem azt jelenti, hogy régi rossz volt, de most majd jól csináljuk, hanem ez a növekedés a dinamikus növekedést fejezi ki. Hogy most másként ismerjük fel, gazdagabban, teljesebben, a végső célnak az összefüggésében. Igaz ez arra vonatkozóan is, hogy amikor eldöntöm, szeretnék tanulni, és miért szeretnék tanulni, akkor ebben nem az önzés jelenik meg, hanem a szolgálatnak a szelleme, vagy amikor az élet realitásával találkozom, akkor sokkal inkább ráismerek a tudás megszerzése kapcsán, milyen jó képességeim vannak. A Szentlélek műve az is, amikor a korlátaimat fölfedezem. De milyen jó, hogy nem egyedül, hanem közösségben vagyok, mert akkor ezt szépen egymást segítve tudjuk hordozni. Ehhez természetesen szükség van a motivációnak a tisztázása az intézmény számára is. Ez igaz az intézmény vezetőire, az itt oktatást végző, felelősen dolgozó munkatársak számára is. Sokszor érezzük úgy adminisztratív vagy anyagi oldalról, mintha ez az újragondolás talán túl gyors vagy túl sok is lenne, de állunk elébe, hogy ez szépen menjen.

Készek akarunk lenni a jóra, amit itt ennek a főiskolának a kereteink között a Jóisten adni akar Isten népének, akár itt a városban, a régióban, vagy azon a területen, ahonnan érkezetek. Áraszd ki lelkedet, Istenünk, ezt kértük a szentmise énekében, és a válaszuk pedig az, mert megújítod a Föld színét. Ez mindig egy nagy kérdés. Egyszer majd felkelek reggel és azt látom, hogy az Isten megújította a Föld színét. Nyilván nem. Hanem a mi döntéseinkben. Hogy akarom az igazságot, akarom a tudást, akarom a jót, és akarok növekedni, változni, formálódni ebben. És akkor az Isten megújítja a Föld színét. Hát legyen ehhez bátorságunk, legyen ehhez közös akaratunk, és egészen biztos, hogy a Szentlélek nem fog hiányozni ebből a munkából. Ámen.